

Sygn. akt I C 145/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Jakub Błęsiński
Protokolant:	sekr. sąd. Paula Milewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2021 roku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 3 999,41 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 41/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.12.2020r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 575,81 zł (pięćset siedemdziesiąt pięć złotych 81/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) z siedzibą w W. kwotę 984,17 zł (dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote 17/100) tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki zapisanej pod poz. 50003127898 sum depozytowych Sądu Rejonowego w Piszcu.

Sygn. akt I C 145/21

UZASADNIENIE

J. S., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).com J. S. we W., wytoczyła powództwo przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5 926,84 złotych, w tym 5 701,05 tytułem należności głównej oraz 225,79 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5 701,05 złotych liczonych od dnia 23 marca 2020 roku do dnia 30 listopada 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5 926,84 złotych, liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wierzytelność wynika ze szkody powstałej w dniu 14 grudnia 2019 roku, polegającej na uszkodzeniu pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) wskutek wypadku komunikacyjnego.

Poszkodowanymi zdarzenia byli M. R. oraz K. R.. Odpowiedzialność za zdarzenie ponosi pozwana.

Poszkodowani na mocy umowy cesji wierzytelności zawartej w formie pisemnej 13 stycznia 2020 roku przenieśli na powódkę wszystkie prawa im przysługujące w związku ze szkodą z tytułu OC sprawcy posiadającego polisę w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, celem zaspokojenia wierzytelności powódki z tytułu najmu poszkodowanemu pojazdowi zastępczego marki F. (...), nr rej (...) w okresie od 14 grudnia do 13 stycznia 2020 roku.

Podstawą najmu była umowa najmu pojazdu zastępczego zawarta w formie pisemnej 14 grudnia 2019 roku. Zgodnie z umową powódka zobowiązała się do wynajmu poszkodowanemu pojazdowi marki F. (...). Ekwiwalentnym świadczeniem należnym powódce było wynagrodzenie najmu ww. samochodu w wysokości 270,60 złotych brutto za każdą dobę najmu. Okres najmu samochodu wynosił 31 dni.

Tytułem należnego powódce wynagrodzenia została wystawiona faktura (...) z 28 stycznia 2020 roku na kwotę 8 831,40 złotych brutto.

W ramach prowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacyjnego została wydana decyzja z 4 marca 2020 roku, w ramach którego została zapłacona kwota 1 777,35 złotych brutto tytułem częściowego spełnienia świadczenia przez pozwaną.

W związku z powyższym roszczenie w zakresie należności głównej objętej pozwem stanowi różnicę kwoty wynikającej z faktury oraz wyżej wymienionej kwoty.

Od należności dochodzonych niniejszym pozwem powódka domaga się również skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od kwoty 5 701, złotych. Odsetki ustawowe za opóźnienie zostały naliczone i skapitalizowane od dnia następnego po upływie 30-dniowego terminu do wypłaty odszkodowania. Szkada została zgłoszona pozwanej dnia 21 lutego 2020 roku, w związku z tym termin do wypłaty odszkodowania upłynął 22 marca 2020 roku, zatem odsetki za opóźnienie zostały naliczone od 23 marca 2020 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w sprawie I Nc 553/20 w dniu 23 grudnia 2020 roku Sąd Rejonowy w Pisz zasądził na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana w terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż ponosi odpowiedzialność za zdarzenie z 14 grudnia 2019 roku. Wskazała, że w toku likwidacji wypłaciła odszkodowanie w wysokości 1 777,35 złotych. Powyższa kwota stanowi zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 17 dni po stawce 85 złotych netto za dobę.

Pozwana zakwestionowała okres najmu pojazdu zastępczego jako rażąco zawyżony. Wskazała, że technologiczny czas naprawy szkody wraz z czynnościami organizacyjnymi wynosił 17 dni, a tym samym przebywanie pojazdu w warsztacie przez 31 dni nie pozostaje normalnym, adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Wskazała, że opóźnienia warsztatu naprawczego nie pozostają w związku z kolizją, a tym samym pozwana nie może ponosić za nie odpowiedzialności.

Pozwana zakwestionowała również zastosowaną przez powódkę stawkę dobową za wynajem pojazdu zastępczego jako rażąco zawyżoną. Podkreśliła, że podczas telefonicznego zgłoszenia szkody i pismem z 16 grudnia 2019 roku poszkodowany został poinformowany przez pozwaną o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracującej z pozwanym. Nadto został poinformowany, że w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie stawka dobową zostanie zweryfikowana do stawki obowiązującej w wypożyczalni współpracującej z pozwanym, tj. do kwoty 85 złotych netto za dobę.

Wskazała, że nieskorzystanie z jej propozycji przez poszkodowanego powinno prowadzić do ustalenia rozmiaru szkody na podstawie stawek dziennych czynszu najmu zastępczego wynikających z informacji przedstawionej przez pozwaną.

Wskazała także, że stawka dobowa zastosowana dla segmentu C w wysokości 220 złotych netto jest rażąco zawyżona i nie występuje na rynku lokalnym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 grudnia 2019 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. R. i K. R.. Sprawca zdarzenia był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, stwierdzonym polisą wystawioną przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

(bezsporne)

Zdarzenie drogowe miało miejsce 14 grudnia 2019 roku – tj. w sobotę, w godzinach rannych. Wobec uszkodzenia pojazdu poszkodowani zdecydowali się na jego naprawę w warsztacie w P.. Tego samego dnia ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o możliwości najmu pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem podczas telefonicznego zgłoszenia szkody oraz pismem z 16 grudnia 2019 roku. Jednocześnie poszkodowana została poinformowana, że w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie stawka dobowa zostanie zweryfikowana do stawki obowiązującej w wypożyczalni współpracującej z pozwanym, tj. do kwoty 85 złotych netto za dobę.

Poszkodowana była zainteresowana wynajęciem pojazdu. W tym celu skontaktowała się z wypożyczalniami współpracującymi z ubezpieczycielem. Okazało się, że w okolicach P., a nawet w województwie (...) nie jest dostępne auto zastępcze. Ubezpieczyciel zaproponował, że samochód zastępczy dostarczy w poniedziałek. Wobec powyższych okoliczności poszkodowana zdecydowała się na wynajem auta od firmy w P., która dostarczyła jej auto w ciągu kilku godzin. Poszkodowana od wynajmującego auto uzyskała zapewnienie, że nie będzie musiała płacić za samochód zastępczy. Zakład wynajmujący miał sam rozliczyć się z ubezpieczycielem.

W dniu 14 grudnia 2019 roku pomiędzy M. R. i K. R., a (...)C. doszło do zawarcia umowy najmu pojazdu marki F. (...) o nr rej (...) ze stawką dzienną najmu 220 złotych + VAT. Pojazd został podstawiony w dzień zdarzenia drogowego - w dzień wolny od pracy. Samochód poszkodowanych został wydany po naprawie w dniu 7 stycznia 2020 roku. Samochód zastępczy został odebrany 13 stycznia 2020 roku poza godzinami pracy.

Przy odbiorze samochodu zastępczego poszkodowana nie była poinformowana o dodatkowych kosztach, tj. opłacie za podstawienie samochodu w weekend, za samo podstawienie samochodu, za odbiór i za odbiór w weekend.

Samochód poszkodowanej był niezbędny do wykonywania czynności dnia codziennego oraz do dojazdu do pracy. Poszkodowana bowiem pracuje w P., a mieszka w B.. Nie posiadała innego pojazdu, z którego mogłaby korzystać w czasie trwania naprawy.

(dowód: umowa najmu pojazdu k. 8, faktura k. 9, oświadczenie k. 13, oświadczenie k. 14; nagranie audio zgłoszenia szkody na płycie CD k. 39; zeznania świadka M. R. k. 115-115v)

W dniu 13 stycznia 2020 roku w B. M. i K. R. przelali swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu na J. S. prowadzącą swoją działalność gospodarczą pod firmą (...)C..

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 7)

W dniu 28 stycznia 2020 roku J. S. wystawiła fakturę VAT na łączną kwotę 8 831,40 zł, w tym:

- za podstawienie auta do klienta 123,00 zł,
- za podstawienia auta do klienta w dni wolne od pracy 98,40zł,

- za wynajem auta 8 388,60 zł

- za odbiór auta od klienta 123,00 zł

- za odbiór auta od klienta poza godzinami pracy 98,40 zł

i wystosowała do Towarzystwa (...) pisemną prośbę o wypłatę ww. odszkodowania.

Decyzją z dnia 4 marca 2020 roku ubezpieczyciel przyznał J. S. odszkodowanie w wysokości 1 777,35 zł brutto. Ubezpieczyciel uznał zasadność najmu pojazdu przez okres 17 dni, uwzględniając czas od dnia zdarzenia do dnia wysłania protokołu oględzin oraz kosztorysu naprawy oraz oczekiwanie na części – 2 dni, 2 dni wolne, technologiczny czas naprawy z uwzględnieniem dni świątecznych i wolnych oraz 1 dzień na wydanie pojazdu. Ustalił również stawkę za dobę wynajmu na 85 złotych netto za dobę.

(dowód: faktura k. 9, decyzja z 4.03.2020r. k. 10-11, potwierdzenie transakcji k. 12; akta szkody znajdujące się na płycie CD k. 39)

Poszkodowana od dnia odbioru swojego samochodu z warsztatu tj. od dnia 7 stycznia 2020 roku nie korzystała z najętego auta.

Dobowe stawki najmu pojazdu segmentu C na rynku lokalnym poszkodowanego kształtują się w przedziale ok 89-220 złotych brutto (netto odpowiednio 73-179 zł).

Koszt podstawienia/odbioru pojazdu zastępczego kształtują się w granicach około 50-300 złotych netto oraz uzależnione od odległości miejsca do i z którego pojazd trzeba dostarczyć.

Przy uwzględnieniu układu kalendarza dni wolnych od pracy oraz zwyczajowo krótszego dnia pracy w 2019 i 2020 roku, przy uwzględnieniu okoliczności organizacyjnych i technologicznych, uzasadniony czas naprawy pojazdu poszkodowanych po kolizji z 14 grudnia 2019 roku wynosi 24 dni.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdów oraz kosztorysowania i oceny jakości naprawy k.84-95; zeznania poszkodowanej k. 115v-116)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody, przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Okoliczności kolizji drogowej zaistniałej w dniu 14 grudnia 2019 roku, odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę powstałą w wyniku tego zdarzenia, a także zasadność najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego za okres 17 dni, pozostawały poza sporem. Spór koncentrował się na ustaleniu czy zastosowana przez powódkę stawka została zawyżona w stosunku do stawek rynkowych. Sporna była również zasadność najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego przez 14 dni, zasadność dochodzenia przez powódkę zapłaty za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego od klienta.

Na początek należy wskazać, że oceny czy poniesienie określonych kosztów, związanych z najmem pojazdu zastępczego, mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać zawsze na podstawie konkretnych okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, a także uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012, nr 3, poz. 28).

W kwestii podważanej przez pozwanego stawki za najem ponad kwotę 85,00 zł za dobę należy zaaprobować pogląd, że poszkodowany co do zasady ma możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawka czynszu najmu pozwanego nie przekracza rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym) i braku obowiązku poszukiwania oferty najtańszej. W orzecznictwie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego obejmuje ekonomicznie uzasadnione koszty likwidacji szkody, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51) . Poszkodowany co do zasady nie ma bowiem obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego najtańsze usługi, ubezpieczyciel powinien zatem pokryć koszty stosowane przez wybrany przez poszkodowanego podmiot, niezależnie od tego, że mogą być one wyższe od cen przeciętnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64).

Wprawdzie cytowane wyżej orzeczenia dotyczą kosztów naprawy pojazdu, niemniej, w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, należy je również odnieść do cen stosowanych na lokalnym rynku przez wypożyczalnie samochodów zastępczych. Niewątpliwie, zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 i 2 k.c., poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody, z drugiej zaś strony ciąży na nim obowiązek współpracy z ubezpieczycielem poprzez przeciwdziałanie zwiększeniu szkody i minimalizowanie jej skutków (art. 354 § 2 k.c.). Obowiązek ten nie może jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, być w związku z tym poczytywany za równoznaczny z obligacją do poszukiwania najtańszej oferty najmu samochodu zastępczego. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest bowiem możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystał on z usług droższych, np. w sytuacji, kiedy zostanie wykazane, że poszkodowany, znając podmiot wynajmujący pojazdy po cenach niższych, wynajął pojazd zastępczy tam, gdzie wynajmowano je drożej. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco).

W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy wykazał, że do zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi przez poszkodowaną i poinformowania poszkodowanej przez ubezpieczyciela o możliwości wynajmu pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem, w akceptowanej przez ubezpieczyciela stawce za dobę wynajmu, doszło w dniu zgłoszenia szkody. Przesłuchana w charakterze świadka M. R. zeznała, że pojazd zastępczy był jej niezbędny do dojeżdżania do pracy. Poszkodowana skontaktowała się z przedsiębiorstwami zajmującymi się

wynajmem pojazdów, współpracującymi z pozwanym, jednakże okazało się, że nie są oni w stanie podstawić jej pojazdu w tym samym dniu. Jedyną propozycją była możliwość podstawienia samochodu w poniedziałek. Sąd nie miał wątpliwości by uznać powyższe zeznania za wiarygodne, albowiem były jasne i logiczne.

Wobec powyższych okoliczności, nie sposób przypisać poszkodowanym naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem i świadomego lub przez niedbalstwo skorzystania z usług droższych.

Powołany na wniosek strony pozwanej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdów, kosztorysowania i oceny jakości napraw, a także szacowania szkód pojazdów z ubezpieczeń, M. Z., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził, że stawki najmu pojazdu segmentu (klasy) C na rynku lokalnym poszkodowanego kształtują się w przedziale około 89-220 brutto (73-179 zł netto). Wskazał jednocześnie, że wypożyczalnie pojazdów w swoich cennikach koszty podstawienia pojazdu ustalają jako cena zryczałtowana około 50-170 złotych netto, głównie podstawienie/odbior na terenie miasta oddziału, bliskich okolicach) oraz cena podstawowa (w okolicach 50 złotych netto, plus cena za kilometr 0,8 zł – 4 zł netto km), przy czym przy wyższych stawkach za kilometr nie jest doliczana opłata podstawowa. Ponadto biegły w opinii wskazał, że uzasadniony czas naprawy pojazdu wynosi 24 dni. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego M. Z., bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. W ocenie Sądu opinia powyższa sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Jest rzeczowa i logiczna.

Wobec powyższego Sąd przyjął stawkę najmu przedmiotowego pojazdu 220 złotych brutto, uznając ją w niniejszej sprawie za adekwatną. Przy ustalaniu stawki Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim, że auto zostało dostarczone poszkodowanej tego samego dnia, czego nie były w stanie zagwarantować przedsiębiorstwa współpracujące z pozwaną. Sprawność z jaką działała powódka przy dostarczaniu pojazdu może wskazywać na wysoką jakość jej usług, co wiąże się zwykle z wyższymi cenami. Ponadto usługa powódki sprostą wymaganiom poszkodowanej, czego nie były w stanie zrobić przedsiębiorstwa współpracujące z pozwaną.

Sąd podzielił stanowisko pozwanego w zakresie niezasadności dochodzenia przez powódkę zapłaty odszkodowania za najem auta po dniu 7 stycznia 2020 roku. Samochód został naprawiony i wydany poszkodowanej w dniu 7 stycznia 2020 roku i tego też dnia powódka winna była odebrać najęty samochód. Jednakże powódka zwlekała z odbiorem auta do 13 stycznia 2020 roku. Ponadto pracownik powódki odebrał auto już po godzinach pracy. W ocenie Sądu nie ma żadnych podstaw, aby pozwana ponosiła koszty związane z błędami w zarządzaniu logistycznym powódki lub też związane z celowym przedłużaniem najmu. Niezasadne jest więc żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu za okres przewyższający 24 dni. Niezasadne jest również żądanie powódki w zakresie zwrotu kosztów odbioru pojazdu po godzinach pracy. Powódka zwlekała tydzień z zorganizowaniem odbioru pojazdu od poszkodowanej, mogła więc zorganizować czas pracy w taki sposób, aby pracownik odebrał samochód w godzinach pracy.

Co do zasady zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje poniesione koszty najmu samochodu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Refundacji mogą podlegać tylko wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem, przy czym nie wszystkie jednak wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane jako że istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, co oznacza, że na dłużniku powinien ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika W ocenie Sądu zachowanie powódki – zwlekanie z odbiorem auta po

naprawieniu i wydaniu auta poszkodowanej, a także odbiór po godzinach pracy powódki - jest działaniem niełojalnym wobec wierzyciela, zmierzającym do zwiększenia rozmiaru szkody. Roszczenia te nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 999,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od 1 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Na zasądzoną kwotę składa się należność za wynajem samochodu w kwocie 5 280 złotych (24 dni x 220 zł), 123 złote za podstawienie aut do klienta, 98,40 złotych za podstawienie auta do klienta w dni wolne od pracy, a także kwota 123 złotych za odbiór auta od klienta, tj. kwotę 5 624,40 złotych. Kwotę tę Sąd pomniejszył o wypłaconą przez stronę pozwaną kwotę 1 777,35 złotych, a więc kwotę 3 847,05 złotych. Jednocześnie Sąd zasądził kwotę 152,36 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 3 847,05 zł za okres od dnia 23 marca 2020 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. do 30 listopada 2020 roku.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1¹ k.p.c., biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powódkę w 67,5 %. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 2 217,00 złotych, na co składają się: kwota 400 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i kwota 1 800 zł złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Zatem 67,5 % ze wskazanej kwoty wynosi 1496,48 zł. Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 2 832,83 złotych, na co składa się: kwota 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, a także kwota 1015,83 złotych poniesiona na wynagrodzenie biegłego. Pozwany wygrał sprawę w 32,5%, stąd należna mu kwota wynosi 920,67 zł. Sąd dokonał kompensacji kosztów i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 575,81 zł (1 496,48 zł – 920,67 zł).

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił pozwanemu Towarzystwu (...) z siedzibą w W. kwotę 984,17 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego, zapisanej pod pozycją 50003127898.